

הז המכנת המכסות אשר נקבעו לשני המפעלים בהסכם הנ"ל, כפי פ' (ב) שני (בעל ד')

לשני המפעלים יש מנומול בייעור צמירי אומנים (ראה את דברי פתיחתו של כ"כ המבקשות) בעד שביעור צינורות הן חולשות על מחצית השוק בעד (שם).

יצאו הצמינים להג'ל עלה במפעל "העונ' משנת 1960 עד 1961 מ-15,000 \$ ל- 20,000 \$, כן סובר העד כן דוד שהיצוא של "גמיר", באותו מצר' הנר בשנת 1961 למחצית היצוא של "העונ' בעד היצוא של צינורות של "העונ' יד בשתי שנים אלה מ-30,000 \$ ל-8,000 \$, לא קיבלו מספרים על יצוא מוצר זה על יד "גמיר". מחיר הורד המוסר הוא 10 ל"י. צמיג ליצוא עולה ל"העונ' 85 דולרצט (פא.ב.) בעד שאותו צמיג נמכר לסיטונאי עבור השוק המקומי ב-5 ל"י (ראה את חשבונו של העד כן דוד, מוכר חז' של "העונ' לחבר המועצה שיקל', מחיר וכולל כ-83 אג' עבור כנס וגם קניה (משובת אותו עד לחבר המועצה ד"ר נבנצל).

1. האשרא שהמפעלים נותנים היום לסיטונאים — לקוחותיהם היחידים — מגיע ל-120 עד 150 יום, דבר המיקר את התוצרת ב-10% לכל הפחות. הסכום המגיע ל"העונ' פסיטונאים עבור צינורות מגיע ל-100,000 עד 150,000 ל"י ואותו סכום מגיע להם עבור צמיגים. הקדיט הכללי שמפעל זה מקבל מגיע ל-150,000 ל"י, והלק ממנו ניתן על ידי הממשלה למימון הוצאות לשם יצוא.

בארץ ודושות 10-12 מידות לצמיגים, ל"העונ' יש ששה מכשירים מקבילים כדי ליצר אותם, בו בזמן שמספר מכשירים אלה אצל "גמיר" מגיע לארבעה או לחמישה. כדי לשנות את המידה, כדי לעבור מיצור מידה שמכשיר כזה מייצר, למדה שונה, דרושה המאמה, המצריכה עבודה של שני פועלים, עבודה של שמונה שעות על ידי כל אחד מהם.

א. המבקשות טוענות שיש צורך בקיטל זה לשם הגדלת היצוא, והן מתחייבות להגדיל את היצוא במשך השנה החלה מיום אישור הקיטל, ל-60,000 \$ בענף צמיגים ול-80,000 \$ בענף צינורות.

מטרתיהן העוסקות של המבקשות בנוסף להגדלת היצוא, הן — חלוקת השוק ביניהן, וכן — ובעיקר — קיצור תקופת האשראי, על המטרות האחרות המנויות בס' 1(2) של ההסכם, כגון השיטול במשד' הממשלה, וייעוץ לרשויות המסככות, לא שמענו בעדויות ולא כלום.

הממונה אחי צרימ עם המבקשות, הסכים להגבל כפוף להתחייבותן האמורה של המבקשות להגדיל את היצוא, וכן בתנאי שתוציאה הוולה של הצמיגים, של 8% החל ביום 26 ת.ו.1, ועד הוולה נוספת של 12% של הצמיגים החל ב-26.10.1967, כפוף ל"רמת המחירים והקיימת של גורמי הייצור" (ראה נספח א' ו' רב').

א. כל הגבל עסקי הכולל מכסות וקוצ מחרים שילי מנצחון את היחידות והעשיות להתוות בשכילו מתחזות חוסשית.

ב. העד שיקלים יד חוקים בעד הסכ כובל, תחושע העמעה כשיקל האסור הכר שתוצאות החקירות העבד נשכל הוצרן, בשל חקומת האשראי גורמות לסיטונא על ידי המבקשות, ונת את סוכה הכלל.

כשרת הפסד:

דוד וסוק צמיר : חוק ההגבלים העסקים, תשי"ט-1959, ס' 10, 25 ו-28.

החלטה זו קובעת בפעם הראשונה שהמועצה אינה קשורה בהסכמתו של הממונה ומסרב מתן ההחלטה לפרוט המכנה זו במקרה מתאים.

כ"כ העד המועצה זו הפעם הראשונה, כי מסור כובל הכולל מכסות וקוצ מחרים, ונת את סוכה הכלל אלא אם כן מכאיים המבקשים נמקדים חוקים כדי לשכנע את המועצה כי יש להעניק הפסדות, למרות שר האלמנטים האלה.

טענות :
למבקשות : דוד.
לשנים : שישמע.

החלטה

1. זו החלטה ברבר בקשה למתן ויתור להסדר כובל, בקשה אשר הוגשה על ידי מכיר בעצמ' מוצרי גמיר ופלטטיקה והעונ' קיבוק השומר הצעיר להחייבות שיתופית בעצמ' המצרכים בהם נוגע ההסדר הכולל המוצע הם צמירי אומנים, צינורות קלעים וצינורות עשיתי בר במכדים מטיימים, והסכם בין המבקשות נעשה בכתב, ביום 10.10.61. העדקה לפני צורך לבקשה, לפי המכוננו הצדדים להגשים את מטרת ההסדר הכולל, באמצעות הנהגת שצריכה היתה לזוהר בהשוותו על ידי המבקשות, מתן שלשים יום נסעד חתימת ההסכם האמור, או חוזרה לא נוסדה בהם, לדבר זה אין חשיבות משום שהצדדים פעלו במישרין לפי ההסכם, והיין בפנינו החתול על יסוד ההתנה שתברה זו לא נוכחה בהסכם האמור.

2. במפעל "העונ' מחרים המוצרים הנ"ל 16% עד 18% של הייצור הכללי. האשר לצמיגים נצטר מפעל זה את המסונצאל שלו בחצי עד 7/12 בעד שביכולתו ליצר צמיגים בעד של — 60,000 ל"י לשנה, לפי המחירים היום, יצר המפעל צמיגים ב-100,000 ל"י בלבד, מפעל זה באופן כללי, גדול יותר מ"גמיר", אם כי בצינורות ויתם היה הפך.

ת.א. 111/57

פסקים (מחזיקים) כ"ח

בית המשפט המחוזי בחיפה כפני כ"ח השופט י. כהן

התובע, מנשה אלי-החול
נגד

הנתבעים, יוסף בן ישראל הולשטיין וז' אח'

נדקטו: — חובות וחידות של רכבת. — תקנות וטכנולוגיה פסי הרכבת שט
דרכים ציבוריות. — חידות סביבה של רכבת. — וכו' קריאה לרכבת.

אשר כבורות של התובע עלתה על פסי הרכבת במקום הצלול, היא נוצרה והתחב לא
הוליה להיעד כמקרה. כעבור זמן מספר היעק הרכבת ופוער מבורות. התובע
חבץ פיצוים שמת גומל ודעור וסמל הרכבת. התביעה התבססה על שני פסי
רשימת דומ: א) העד מחסום, ב) מוריות מפורות.

ריה"ש דומה את הנושאה ופסק:

א. בהחשב בעתה המקומה של כלי רכב והוליה רגל במעבר הנידון, אין
התולת הרכבת חייבת להציג מחסום בהצלכות פסי הרכבת עם דרך צבורות.

ב. כביעות, של המקרה הנידון, סימני אזהרה משני צידי הפסים והשפעת צפירת
אזהרה בהתקרב הרכבת היו אמעץ וחידות מספיקים שנוקטו ע"י התולת
הרכבת.

ג. מחסום אומנטי מחולל לפעול כ-45 שעות לפני כוא הרכבת ולכן קיומ
של מחסום כזה לא היה בין כך מונע את האזהרה, והאל ופבורותו של
התובע עלתה על הפסים ונצורה ככה רגעים לפני כוא הרכבת.

א. העד חזק מידות לוכי חובת הנידון של התולת הרכבת, מולות
על התולת הרכבת החובת התולת לסי פקודת הניקום האזרחיים, ובמיוחד

החובה לנקט ככל אמעץ הוליות הסבירים, כדי למנוע את הסכנות והוליות
לצבור מחנות, הרכבת כמקורות המפוש בין דרכים צבוריות ופסי הרכבת,
אשר אינם סכר היה מזה אמת מראש.

ב. אולם אין חובה אבסולוית מסולת על התולת הרכבת למנוע כל חאזה

ג. אין התולת הרכבת חייבת לצפות מראש את המקרים הנידנים שבהם נמצאים
על הפסים כלי רכב או הוליה רגל אשר אין ביכולתם לנוע ולהימלט ואין
היא חייבת להקטין את המידות לקראת אפשרות כזאת.

פסקים (מחזיקים) כ"ח

כלא, די גרל כדי להעביר כמשיך מיוחד למידה רק פעמים רחוקות, אין לנו עדות
שעברה הממונה מיוחד למידה המצויה שני ימי עבודה של שני פועלים (דחה ס'
ג. תגל) כמות המבדה דשה על המפעל.

ב. כאשר להורדת המחירים, נקודה שהודגשה הדגשה רבה על ידי ביט
המבקשות וישם גם התביעה את הממונה להסכים להסדר, שקלנו יפה את ההתחייבויות
שהמבקשות דמינו על עצני כנסת א', בידוד שמנו את לבנו לדברים שאמר העד
אשר בהורדת פסי דגדג:

ג. א. איך הישב שהמפעלים יכולים לעשות יותר מזה. המסדר
יכול לפעול כדורכן, אבל איך חושב שע"י א' הארכז מוגר.

אין את הציג לפעול בעד שטרת חושב, ניהח והביא לנו טבלאות (נ/ו), אן
עלנו למד כדורות, כי אין לעד זה, לפי דענו, די מומחיות כדי למד ככד-סמכא
זה שישם הורדות שתי וערב, אם הממונה רוצה להשטיע על מועצה זו על ידי התא
מסומים גרליות ככליות כסוכנות כנון אלה הנידנות בפניה, יצטטר, להביא עדים
בעלי מיומנות וביטוי יותר גבוהים, השכלתו של העד הצעיר, מחד גיסא, והתרחשותו
מהתבצרות בעניין זה באחד גיסא, אינו נותנות לנו יסוד מוצק כדי לבסס עליו את
כמצאנו, נשים כך, לא נוכל לומר כי השתכנענו מה היתה ההפחתות המחירים כמנאי
התחרות חופשית בענין.

א. איך נעשים אפוא, לכלל מסקנה, שאף אחד מהשקולים המננים כנס' 28 של
החוק, אינו חולק את עניינו של המבקשות.

א. נחשדו שיקולים די חוקים כעד הסכם כובל, נשואת הערכה שכל הגבל עסקי
פכולי ככמות העיצוב מודדים שולל מהצרכן את חירותו העשויים להתוהה בשבילי
מהחירות החיפיות זאת ועוד, תוקפת האשדאא הניתנת לסיסונא, מייקרת את מולד
ההוצאות ליתכן כד-ששון ט' ז' הילי, אם זאת התוצאה של הסדר כובל אחרי קיום
של שות כידוד, אינו נרבה זו כשלעצמה מהיות הוכחה שההסדר נוגד את עניין הכלל.
יתכן יתכן יתכן אחר ונפעלים לא יעסקו בענין ייצור שינובל השבי להשיג אצל
המיינסחים מנחים אשר יפגעו פחות בצרכן.

ב. אי יצר הניענו לכלל דעה שההסדר נאמר נוגד את טורת הכלל, ואנו דוחים
את המבקשות.

למד עמדנו של הממונה מן הדיון לא לתת צו להוצאות.

ניתן והוצא המשא כמובל, היום 30.11.60 בפני עו"ד ברל ביט המבקשות
ועו"ד פודס ביט המיישב ע"י הקראת ס' 9.